

ΕΝΑ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΕΡΩΤΕΣ ΠΕΝΤΕ ΛΕΠΤΩΝ

ΩΡΑ που όλοι συναντώνται στα βαγόνια, στα ατμόπλοια και ή αιθουσες κάθε ξενοδοχείου ένωσαν για λίγες ώρες ανθρώπους που ποτέ πειά δεν θα ξαναϊδοθούν, τώρα που στις παραλίες συναντά κανείς νεαρές γυναίκες που περνούν σαν όνειρα, είμπορώ ν' άνοιξω το κουτί των άναμνήσεων μου και νά διηγηθώ στον άναγνώστη, που τις ασθάνθηκε κι' αυτός, όπως κι' έγω, εκείνες τις ζωηρές και φευγαλέες αισθήσεις, που μπορεί κανείς νά τις όνομάσει «έρωτας πέντε λεπτών της ώρας».

Ποιός από μās δεν έκλεισε κάπου κανένα κουτάκι γεμάτο από έπιστολάς, από κομματάκια κορδελών, ή φράσεις οβυσμένο και για πάντα πιά σιωπηλό; Κανένα μικρό χτενάκι, κανένα φιογκο βελουδένιο, κανένα περιδέριο από χάνδρες, τίποτα λουλούδια μαρμαμένα, ξέθωρα μπουκετάκια μανεξέδων και κλαράκια πασαλιάς που μυρίζουν άχρρο; αυτό μās άφησαν ή παιδικές χαρές μας, εκείνες ή εύχαιες, ή μεγάλες σαν τον κόσμο, που έγκνινται σ' ένα χρακι γυναικείο.

Πόσες αγαπήσαμε που περάσαν για λίγες στιγμές από μπροστά μας και ποτέ πειά δεν τις ξαναείδαμε! Θυμηθήτε μιά ήμέρα, που καθώς γυρίζατε ένα δρόμο, ή στην προκυμαία, ή στην παραλία, είδατε κάτι όλοξανθά μαλλιά, που παίζαν στον άερα, ή κανένα μισοφάρι μισοσηκωμένο στο πλάγι, ή κανένα τακουνάκι άτλαζένιο;

Έσταθήκατε για νά το δήτε νά περάση...

Έκείνη έννόησε το θαυμασμό σας, κοκκίνισε και έστράφη. 'Η ματιά που έρριξε σε σάς φαινότανε σαν νά ειπε:

— Κι' έγω θα σ' αγαπούσα ίσως, αν είξευρα πούος είσαι.

Και τίποτα άλλο.

Ο πατέρας της, ή ο άδελφός της, ή ο σύζυγός της, ένας άνδρας επί τέλους, την συνάδευε... Έξακοιούθησε το δρόμο της και για μιά στιγμή την όνειροπολήσατε. 'Ε! Αυτό ήταν ένας έρωας πέντε λεπτών.

Νά σάς πω μιά ιστορία, μιά μόνη άπλη, καθώς θα είδητε και συγκινητικήν, πιστεύω.

'Ητο το περασμένο έτος, 10 Αύγουστον, στο Ρουαγιάν, μιά κομόπολι λουτρον στη συμβολή του ποταμού Γρόνδου. Ένας ούρανος γαλανός, γεμάτος λάμψη και άχτινες, μιά θάλασσα ήσυχη και φωτεινή. Μακριά από κάθε μέρος, παραλία πράσινη.

Το βαπόρι πήγαινε από το Ρουαγιάν εις το Μπορντώ. Στο κατάστημα μιά μεγάλη τέτα ηταν άπλωμένη και έσκαζε τους έμβάτες. 'Η καπνοδόχος κάπνιζε, οι τροχοί τρέμαν από άνυτομνησία.

— Έμπρός, φώναζεν ο πιλότος.

Το πηλαμάρι έπεσε βαρεία στη θάλασσα και το πλοιον απόλυθηκα σκίζοντας τά νερά και άφίνοντας πίσω του ένα μακρό αύλακι, στο όποιο στριφογύριζε ένας τρελλός άφρός.

Τότε την παρατήρησα. Ψηλή, κομψή, ξανθή, γαλανή, άσπρη, τριανταφυλλιά, όλα έπάνω της φώναζαν νεότητα και εύγενειαν. 'Ω! δεν άργησα πολύ νά την αγαπήσω! Αυτή το παρετήρησεν άμέσως, έρριψεν έπάνω μου ένα βλέμμα άσπρηό, άνοιξεν ένα βιβλίο και άρχισε νά διαβάση.

Τά μαλλιά της ήσαν σαν πασπαλισμένα από τέφρα φοίνικος. Είχεν ένα χρυσάφι με άποχρώσεις βαθείς, πολύ βαθεία φαιές.

Από πίσω της ένας ύπρητης καλοντυμένος, σπηρίζτανε στη σκάλα. Έπειτα έκείνη έσηκώθηκα, πήρε τά κιάλια και πησιάσασα στην άκρη, κτύπησε το άκρωτήριο του Άγιου Γεωργίου και το μώλο του Λαβαλλές.

Γρήγορα-γρήγορα πλησιάζω και άνοίγω το βιβλίο της, ήταν ο «Μικρός Ναύτης», έργον έγκριθέν υπό του Άρχιεπισκόπου της Τουρ». Στο αντίστοιχο δε μέρος το έξωφύλλου διάβασα:

Αύκειον Ροσφόρ. Τίξες ένάτη. Πρώτον βραβειον γυμναστικής, άπονεμηθέν εις τον μαθητην Παύλον Δε... 'Ο Διευθυντής Ζ.

— Είς την ένάτην τάξην, είπα με τον νοϋ μου, το παιδι εινε εως επτά έτών. Αυτή θα το άρρηκε στο σχολειον. Ύπανδρευθεϊσα δεκαέξ έτών, θα εινε σήμερα είκοσι πέντε.

Έμαθα και το όνομά της. Άφου έβαλα πάλιν το βιβλίο εις την θέσιν του, έκείνη επανήλθε στη καρέκλα της, χωρίς νά χάρση ούτε το παραμικρόν από τά κινήματά μου.

Έγειναν κάτι άρεσκέυματα, ριφθήκαν κάτι βλέμματα κρυφά, ξεθολώθηκαν κάτι άπόπειρα μειδιαιμάτων, κάτι ίχνη κοκκινίλας. Άλλοτε φαινότανε σαν νά θυμωανε με την έπιμονή μου και μ' έμάλωνε πτυχώνουσα το μέτωπό της. Άλλοτε, βλέπουσα ότι ο θυμός της, μ' έλυποσε, με συγχωρούσε με ένα χαριτωμένο νάζι.

Στάς δέκα κατέβηκε στο γευμα. Πήγα και κάθησα κοντά της στο τραπέζι. Δεν είχαμε άκομα άλλαξει ούτε μιά λέξη.

Έκείνη ζήτησε δυό αυγά. Έγω τέσσερα. Έπειτα μιν κοταλέταν. Έγω δυό. Έπειτα έξήτησε ροδάκινα. Έγω περιμένα. Είχε

δυό ροδάκινα στο πιάτο της. Έφαγε το ένα και έσηκώθη.

— Ω! μου το δίδετε το άλλο; της λέω ικετευτικώς.

Έκοκκίνισεν ως το άσπράδι των ματιών της, έπήρε το ροδάκινο και μου το έβαλε στο χέρι. Δεν έλαβα καιρό νά της ειπώ ουτε ευχαριστώ. Είχεν άναβη έπάνω.

Καθώς έτοιμαζόμουν νά της μιλήσω:

— Γιάννη, λέγει του ύπηρέτου της, νά είσαι κοντά μου, μην κάθεται τόσο μακριά.

— Κυρία..... άρχισα νά ψιθυρίζω.

— Ω! μί μου όμιλείτε έμπρός σ' αυτόν, σάς παρακαλώ. Έφθάσαμε εις το Μπορντώ. Ένας άξιωματικός του ναυτικου με στολή, πήδησε στη γέφυρα.

— 'Η άμαξα μās περιμένα, της λέει. Έχουμε μιά ώρα νά περάσουμε στο ξενοδοχείο μοναχά, καυμένη Μπέτρα. Πρέπει νά είμαι στην Τουλών, άυριο το πρωί.

Μου έρριξεν αυτή, μιά τελευταία ματιά και χάθηκε στο πλήθος. Μετά έξ ήμνας — προ όλίγων ήμερών — έλαβα αυτό το γραμματάκι:

«Κι'όσο κι ε,

Ίσως δεν μ' έλημονήσατε. Ένθυμείσθε; Στο βαπόρι που πηγαιναμε από Ρουαγιάν εις το Μπορντώ; Με αγαπήσατε λίγες στιγμές. Λοιπόν σάς είδοκαίω ότι άποθνήσκα. Βέβα!

Χθές έδιοβάσατε εις τάς έφημερίδας:

«'Η κυρία Δ... σύζυγος του λαμπρού άξιωματικου του ναυτικου, άπέβιωσεν εις ήλικιον είκοσι έξ έτών».

Και σαν άπέθνησκε άνεπόλησε όλα τα είλικρινή αισθήματα που είχε συναντήσει στη ζωή της και μαζί μ' αυτά είχε ξαναβρει κι' ένα έρωτα πέντε λεπτών.

Βέβαια, έπειτα από μιά από τις συναντήσεις έκείνες τις κεραυνοβόλους, λέγομεν με το νοϋ μας:

— Θε νά ξαναϊδω ή γυναικία αυτή;

Τό έργον της άποκρυσταλλώσεως γίνεται σε είκοσιτέσσερις ώρες. Έπειτα ένα τυχαίο περιστατικό μās άπομακρύνει. Όρκιζόμεθα ότι θα επανέλθουμε. Τοποθετούμε σε μιά άκρη της έταξέρας ένα κομμάτι από ψωμί που πήραμε από το τραπέζι, μιά μπουκιά, όπου τά δοντόκια της άποτύπωσαν ένα φεστόν. Άλλά ειτε γιατί ή έντύπωσις ήτανε παραπολύ ταχεία, ειτε γιατί μιά μελαγχολία όλίγων ώρών άρκει νά κατευνάση αυτόν τον έρωτα, που πιστήκα σε μιά στιγμή, όλα περνοίμε μοναχά τους. Και δεν λυπούμεθα πλέον για ότι δεν άποχτήσαμε.

Κι' έκείνο που μπορούσε νά ήταν ένα μεγάλο κάθος, μένει σά μιά κατάσταση άπλης μόνον συμπαθείας.

Aurelten Scholl

ΜΙΑ ΕΥΓΕΝΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Όταν ή δούδος Σιντιάη, άρχισε το μουσικό της στάδιο στο θέατρο της Βιέννης, τη σφριζαν με λίσσα κάθε βράδι, οι άνθρωποι και φίλοι της αντίζήλου της Αμαλίας Στένιγκεν, ή οποία ειχεν άρχίσει νά παρακμάζη ένεκεν τοϋ εκλάτου και άσώτου βίου που έκανε...

Πέρασαν πολλά χρόνια από τότε και ή κυρία Σιντιάη ήταν στο κατακόρφο της δόξης της. Μιά ήμέρα γρήκε περίπατο σ' ένα δρόμο της Βιέννης, όταν ειδη ένα μικρό παιδάκι, που δδπηγούσε από το χέρι, μιά τωπλή γυναίκα.

— Έλα εδώ, παιδάκι μου, τού ειπεν ή κυρία Σιντιάη, ποιό εινε αυτή ή γυναίκα που συνοδεύεις;

— Εινε ή μητέρα μου, άπνήτισσε το μικρό παιδί, ή Αμαλία Στένιγκεν. Ήταν άλλοτε μεγάλη δούδος, αλλά έχασε τη φωνή της και έκλαιγε γι' αυτό, τόσο πολύ, που έχασε και τά μάτια της.

— Δώσε της ατιά, άγάπι μου, ειπεν ή κυρία Σιντιάη, και ειπέ της ότι μιά παλαιά φιλενάδα της θα 'ρθη σήμερα νά την έπισκεφθη.

Την έπομένην έβράδυδα στο Βερολίνον, ή κυρία Σιντιάη, έφηλλεν και μιά εβεργενική παρτάσινα χροίον μιάς τωπλής γυναικός. Πλήρωσε ένα μεγάλο θθαυμολόγο, άλλα τότεδη δόθνατο ν' άποδοθη ή φώς των ματιών της εις την τωπλή γυναίκα.

Μέμοι της ήμέρας τοϋ θανάτου της Αμαλίας Στένιγκεν, ή κυρία Σιντιάη έξηκολούθησε νά φροντίζη για ατή και για τη θυγατέρα της.

Έτσι ή Βασίλισσα τοϋ ζαματος' έξεδικήθη την αντίπαλόν της.

